

ԵՍ ԽՇՏԱՑԱԾ ԻՂՁ ՈՒ ԵՐԱԶ...

Ես խրատացած իդձ ու երազ սերունդներու հազարաւոր,
Սէրըս բացած ինչպէս դըրօւ քու հեռարձակ շուրջուդ տակ,
Ես տարագիր մասնիկ՝ հողէդ... Ես անցեալէդ հըզօր բանակ...
Հիւլէիս մէջ, քեզի համար, մեռելներու ոյժ անհանակ...

Հոգիիս մէջ, հըրդեմ մ'ինչպէս, միլիոններու կարօտն է որ
Կը բորբոքի փառփառ ի տես ք'վ հայրենիք ծիրանաւոր,
Ո՛վ Հայաստան երգ ու երազ եւ փրկութեան մեր Տապանակ,
Սերունդներու հոգիներուն՝ բազմաստեղեան վառ Աւետանակ:

Ահա պատահաս քու կոչումնիդ կ'ըստասեմ ես բերկրապատաս...
Պիտի բերեմ հուր անթեղուած քու սրբազան բոցիդ անմար...
Վաղը կեանքս պիտի հոսի ու միանայ կեանքիդ եռուն,
Քրտինքնս ցօղ պիտի ըլլայ ու խառնուի քու ջրերուն...

Պիտի տաս ինձ դուն նոր երազ ու պայքարի ոյժ անըստառ,
Պիտի շփոթեմ, պիտի ապրիմ, պիտի շրջեմ քեզի՝ համար...
Ու թէ մեռնիմ քու ծոցիդ մէջ, քունըս պիտի ըլլայ անդորր,
Մօրը գըրկին՝ մանուկն ինչպէս կը քնանայ խաղաղ ու խոր.

Եւ Հըրազդանն՝ քրոջ մը պէս՝ պիտի երգէ ինձի օրօր...:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

